

LOMBOŠ KORNÉLIA

## Fenyvesi Kornél

### Őszi est, te és én

Egy fiatalember ment a sötét utcán, feltűrt gallérral. Elhaladt a vak kirakatokkal ásító, kopott üzletsor mentén, az őszi ködszítálásban. Vállig érő barna hajába bele-belekapott a szél, lépegető ifjú a szürkületben. Unalmas, szokványos jelenség a nyitrai állomás felé vezető macskaköves, szűk utcában. Hamar elvesztettem az érdeklődésemet, és ismét kopottszürke borítójú barátom világába, a törzshelyem bőrfotelébe és friss könyvsákmányomba merültem. A sorokból tér-ido, léttelen létezők kerekedtek. Emlékek, egy érdekes, betegesen bájos kapcsolat késsel és sárga nyakkendővel, és a dohányfüstös kávéillatban nagyvárosban bolyongó múltkereső lettem én is, amikor ismeretlen ujjak téptek ki képzelt vándorlásomból. Szó szerint hosszú, formás körmű ujjak martak bele a nyomtatott szavak sorába, ahogy valaki, őszinte felháborodásomra, felülről megmarkolta a kezemben tartott, nyitott könyvet.

– Esti Kornél? – hallottam, de az álomból felriasztottak értetlenségével, és alig jutottak el hozzám a szavak. – Faszagyerek az, nem hiába a druszám! Ezt olvasod? – keresett velem szemkontaktust a fölém magasodó, 183 centiméternyi, szürke szemű zavargás.

– Nem, csak a képeket nézegetem... – vágtam rá olyan maró szarkazmussal, amilyen csak mindig oly pedánsan udvarias énemtől kiltelt. Épp valami olyasmi készülődött bennem, hogy 'tessék az olvasó embert békén hagyni!' vagy 'anyád nem tanított meg, hogy idegenek könyveit nem fogdossuk?!', amikor a fiatalember felcsendülő harsány nevetésétől megugrottam.

– Jól van! Nagyon jól van! – rikkantotta, ahogy engedély nélkül, naiv természetességgel lehuppant az asztalomhoz állított, az enyém-mel szemközti bőrfotelbe. – Az ízlésed könyvek terin teccik, és humorod is van. Mi barátok leszünk!

– És ezt te így eldöntöted? – Felfelé ránduló szemöldökeim reményeim szerint lekezelő kérdőjelet formáltak.

– Persze! – vágta rá azzal a zsenge szakállal keretezett, széles, kornélos vigyorral, amely olyan ragadós volt, mint a gazdája. Arcvonásokba és felhúzott vállakba oltott szigor akartam lenni, de menthetetlenül kiestem a szerepemből. Azt hiszem a szájszegletemet megrebbentő mosollyal írtam alá a láthatatlan paktumot. – Szóval, barátném, most lettem itt diák... Mármost nem itt ebbe a kávézóba, de amúgy nem is lenne rossz, bagóztatva, kávéztatva falatozni a tudást. A Ty a Ja nagyon stíl név, nem? – Elismerően bic-



centett. – Na, most lettem elsős, magyar–polgári szakon. Egy hónap, hogy elrepül, baszod! És sokat vagyok egyedül. Nem ismerek sok embert, nem is merek bódog-boldogtalannal haverkodni. Érted... Látni szoktalak a könyvtárban.

– Mily meglepő! – ironizáltam, de elveszett az éle. Azt hiszem, az a szürke, naiv lelkesedéstől csillogó, sötét pillájú szempárja búvólte tartaléklángra eredendő paranoiámat. Meg hogy az egész fiatalember áradt, csobogott, csillogó csalafintán. Akaratom ellenére belemosta magát az elmémbe. Furcsa volt... és szép is volt az egész. Azt hiszem, ez kedvenc vegyületed, mert valahogy természetes.

– Aki a könyveket szereti, rossz ember nem lehet – kényszerítette pajkos ragyogásba a fiatalember arcát széles vigyora. – A virágot meg tartsd meg, szarosz! – Heherészve nézett körbe. – Te, de te olyan okospofájú vagy. Öreganyám szokta így mondani. Szóval, mondjad mán, mit kell itt egy atyámfia farkasnak tennie, hogy kaphasson egy kávé? – Ám mielőtt válaszolhattam volna, újabb kérdés perdült elő újdonsült „barátom” vékony ajkairól. – Mi a neved? Nem tudom a neved, hogy segíts nekem, hogy megtalálj, ha keresnél? Na, hogy híjnak?

– Kornélia. Lomboš Kornélia. – Nem akartam James Bondosat játszani, csak valahogy automatikusan asztaltársam meggondolatlan, szabad áradásának gátjává feslettem. Mint a virág, udvariasan folytattam: – Lányítójellel írom a neved, ha valamikor le kéne írnod.

Döbbenet nézett rám, de nem lepett meg. Magyar ajkú, ráadásul magyar szakos lételemre nem hungarizálom a nevemet? Hát az meg hogy lehet? Hányszor megkaptam, hiszen akkor, találkozásunk téridő-pillanatában én már egy bakalaureátusi diplomával a zsebemben, negyedik évemet terveztem egyetemi iskolapadban tölteni. Már nyitottam a számat, hogy újra elmeséljem a fordított háztető történetét az „s”-em felett, amikor...

– Csak viccelsz! – nézett rám hitetlenkedve a fiatalember. – Nem lehet ez a neved! Nem hiszem el! – Nem tudtam megkérdezni, hogy érti, mert hirtelen elragadta a földön, lábaim mellett pihenő kezításkámat, de oly hirtelen, hogy tiltakozni sem győztem. – Nyugj, nem lopni akarok, de ezt nem... ilyen nincs! – habogta, ahogy táskámba túrt. Úgy megdöbbenett, hogy hagytam neki. – Látnom kő az opcsánszkitod! – hadarta elkerekedett szemmel, és valóban, mindig rendezett pénztárcám irattartójából húzta elő a személyazonosságimat. – Ilyen nincs! – szorította vékony, hosszú ujjait szájára. Hirtelen, nagy, szürke szemei még inkább elkerekedtek. – Beszarok. Tikkokooot! Még egy napon is születünk, basszameg. Bááár, anyám aszonta, nekem két nappal korábban kött vóna gyűnnöm, de valahogy nem akaródtam kibújni. Csoda? Amilyen dolgok mennek ebbe a világok legjobbikába... Meg akartam várni, hogy Justin Timberlake-vel szülessék egy napon. Szexiting nagyon! De Te... Te, de ez hihetetlen. EEEz nagyon ott van! Minket a sors hozott össze, baszod! – Ekkor fejét finoman csóválva felém nyújtotta kezét. – Csak, hogy értsd, mit bomolok ittend: Fenyvesi Kornél vagyok, a kisasszony szolgálatára.

Hát így kezdődöttünk el.

## Jó étvágyat, avagy ekphrázisz Goya Szaturnusz felfalja gyermekeit című festménye alá, fölé, mellé vagy valahova ooda hozzá, no

Ismertető a szerzőről: Fenyvesi Kornél tagadja, hogy létezik. Annak, ellenére, hogy ő az én lakótársam és egyetlen, tehát egyértelműen legjobb hímnemű barátom, és jelen pillanatban is a hátam mögött, a vetetlen ágyán henteregve ténykedik valamin (kuncogva

s olykor férfiasan heherészve szemezik laptopja villogó képernyőjével, és nem hagyja, hogy belepillantsak kaján élvezkedése forrásába, szóval garantáltan nem pornót néz [abból minden ellenérzésem ellenére mindig mutat egy-két „aszta-emma-deszar” szavakkal előrevetített jelenetet], hanem valamelyik Disney mesébe feledkezett bele... Gondolom, bár ezt is tagadná.) Szóval, Fenyvesi Kornél minden létezésre utaló tény ellenére tiltakozik maga a létezés fogalma, a lét-mint-olyan elve ellen, konkrétan kikéri magának a feltevést, hogy ő van. Ha bizonygatom, mindig Hamletnél kötünk ki, akit Kornél minden egyes alkalommal elküld „Desdemóna puncuskájába”. Idézet következik, „Lenni vagy nem lenni, leszarom...” Idézet vége...

Fenyvesi Kornél, aki lírikus léleknek vallja magát és megveti a „prózaelkű száraz vadbarmokat”, köztük engem is, tagadja, hogy problémái lennének. Megint egy idézet: „én boldog vagyok, minden rendben velem, és még ha a síromra szorított füllel hallgatózol könnyes sóhajok helyett, akkor is csak azt suttogom majd neked, köszönöm, kedves, minden oké velem”, most van vége az idézetnek. Minden normális ember, külső megfigyelőként úgy gondolom, belecsömörlött volna ennek a huszonöt éves fiatalembernek az életébe. Édesanyja halála után kis híján börtönbüntetésre ítélték rongálásért, testi sértésért és többrendbeli közszeméremtsértésért, mielőtt félbehagyta egyetemi tanulmányait („örüljön a világ, hogy nem lettem tanár, basszameg, J. Atikát meg az isten áldja meg!”). Családon belüli erőszak, két végletesen rossz (Kornél szerint „végzetesen tanulságos”) kapcsolat és kezeletlen depresszió (Kornél úgy fogalmazna: „csak nyers őszinteség, babám”) hajtotta őt a világba. Két évig élt hajléktalanként különböző nagyvárosokban. Jelenleg az „útkereső életművész”, „bukófélben lévő költő” és a „még mindig lelkes östoleráns” titulusokat vallja magáénak, miközben alkalmi munkákból tartja fenn magát.

Fenyvesi Kornél tagadja továbbá, hogy alkoholproblémái lennének, vagy hogy multiplex személyiségzavarral küzdene. Idézet jön ismét (Kornél monológ a'la egy üveg rum a szervezetben): „Csak az van Kornikám, hogy annyi van bennem néha, annyi éles vacak kavarog itt e, hogy ha nem osztanám el különböző lélekoldalaim között, hogy több fronton pusztítsuk a hülyeséget, felszabdalna. Racionális Kornélt csesztetik a hivatalos ügyintézők, Romantikus Kornél imád szívajgásban fesledezni darabokra, Bohém Kornél meg karöltve velem éneklí a 'Kutyák ugatását' a holdfényben. Ez vagyunk, babám, tessék csak utálni engünket!”

Fenyvesi Kornél tagadja, hogy egyetlen szavam is igaz lenne, és megkért, hogy ezt írjam bele az ismertetőbe, másképp megbánom. Verse a szakmunkám írása közben született, mert megpillantotta, hogy az inspirációul szolgáló festmény szerepel Carroll *Természetfeletti Horror az irodalomban* című könyve előlapján. Én kérek elnézést érte, csak azt akartam, hogy segítsen begépelni pár passzust az említett tanulmány szövegéből. Helyette ez született:

Fenyvesi Kornél

**Jó étvágyat, avagy ekphrázisz Goya Szaturnusz felfalja gyermekeit című festménye alá, fölé, mellé vagy valahova oooda hozzá, no**

Jó étvágyat! Egyél csak, nem is zavarlak,  
Csak leülök ide a lábaid elé,  
Nem, nem baj, ha véres lesz a nadrágom, volt azon már rosszabb is,  
Csak ne zavartassad magad.  
Olyan ijedten nézel. Mind a tied! Ne féljél má', te!

Látom, sok a kín az Olümposzon. Se fodrászra nem telik, se ruhára, de még egy tisztességes élelmiszerbolt sem akad, látom...

Szegény...

Nem mondom, hogy sajnálom, inkább megértem.

Látom az örületedet meg ahogy árnyasan baszkod az ideg, ahogy feszül benned a sikoltott kérés.

Nem értették, mit jelent, hogy hagyjatok békén, mi?

Szegény, elgurult a gyógyszered, aztán magától mozdult az a rusnya kezed.

Öregséged benne zúgott az ízületeidben és az „HAGYJATOK MÁR BÉKÉN!” a fejedben, és csiri-biri-csiri-biri zabszalma, a kisgyerekem felfalva.

Direkt megoldás, mondhatom...

Tanítottam egyszer alapiskolán... Hazudnék, ha azt mondanám, most,

Ahogy így nézlek nagyon, hogy nem engednék be abba a krétaszagú zsvajjba.

Mennyi gyerek úszná meg a hospitációd? Mennyit hagynál meg? Hányat?

(Bár... asszem, a mai gyerekagy kiváltképp hányat)

Némmá, könnyeket nevetek neked.

Szar az élet, és sajog, hogy van, aki nem érti, és helyetted örül a mindennek,

Miközben téged a semmi fal fel.

Nélküled van még derűje, mert nem nyalt az agyába senki.

Főleg a szemedet nézem meg a kezed

Fájhat neked, hogy az a félig elrágott pulyasegg is formásabb nálad, barátom.

De hát ez van...

Az öregség fáj. Hát lakjál jól, mielőtt elvisz a végzet ötödik lovasa,

Lord Alzheimer, hallod, útban van.

Már ott van az árnya a szemedben és talán elfelejthetnéd, hogy mit tettél és mi végre.

De pechedre térbe fagyasztott egy ecset, barátom.

Sose fejezheted be az ebéded.

Szegény, szegény, az örület ebédmeghívását elfogadott lélek,

Szegény, te.

Egyél, mind a tied,

Csak nézem a szemed meg a kezed és...

Ne viszonzod a nézésesem!

Jól van! Jól van, értem!

Nem abajgatlak tovább...

Az én seggem nem mutatna ilyen jól félig felzabáltan a kezedben.

Hagylak immár nyugton emészteni téged.

Jó étvágyat, s kívánom, egyszer legyen végre véged.

klombosova@f.mail.com

addr.: nzwork@f.mail.com

Tárgy: Tartóztató kék LM

Tisztelt Tanár úr!

Ha Kornél nem lenne dohányos, vagy ha „nem kopott volna el a batri”, mire az egyetem épülete elé értünk (nem hallgatója már az intéciónak, de ha idejéből kitelik és ha hangulata is úgy hozza, elkísér oda, ahová engem, az „unalmas izét” kötelességei szólítanak), szóval, ha maradt volna még füstsutgó társa a várakozáshoz, biztosan eszébe sem

jutott volna, hogy bekéredzkedjen az órájára. Ebben az esetben most nem kellene írnom Önnek, hogy szabadkozzam Kornél viselkedése miatt, és az a kellemetlen feladat sem hárulna rám, hogy közöljem, az a vadbolond írt egy verset Önnek.

Tudom, Kornél több volt, mint zavaró tényező (ő egyszerűen sok néha, tudom) és igen, ezer kedvem lett volna közölni vele, hogy nem, nem küldöm el a versét, de valamit el kell árulnom Kornélról meg magamról is. Hölgyek előre, úgyhogy először is tisztában kell lennie azzal, hogy mindig belefacsarodik a szívem, ha valaki letöri egy másik ember lelkesedését. Ha tiszta szívvel örül valaki, akkor azt lelohasztani szokás a mai világban (elég bevett tendencia manapság), és én ezt elutasítom. Második tényként, amit ismernie kell, hogy megértse, miért van csatolmány ehhez az üzenethez, Kornélt újabban elég ritkán képesek a világ dolgai produktív lelkesedésbe lökni (tudom, végigkommentálta a közös tanóránkat, így hihetetlennek tetszik, ha kijelentem, hogy Kornél hallgató mostanában). Amikor azonban péntekenként hazafelé ballagtunk, csak úgy áradt belőle az a régi kornélos energiaáramlat, amely miatt barátságba keveredtünk.

Szóval: amellet, hogy köszönöm szépen az órákat meg a tudást meg a rendet a meglévő mentális adathalmazaimhoz, köszönöm azt is, hogy a Fenyvesi Kornélot belelkesítette.

Őszinte tisztelettel

Lomboš Kornélia

Csatolmány:

Fenyvesi Kornél

**Német(h)esen N. C. tisztelettel**

Csak gondoltam szólok, hogy jó volt veled.

Te ültél és én meg, mint eltévedt őr ültem veled.

Örültem. Nagyon, hogy... De még hogy!

Csak amúgy Gerardisan,

Páros rím voltunk a szabad versben,

A sok írod-a-lomban.

Akarsz-e játszani tanár-diákosat?

Hát verd a tudást

a fejembe bele, és ha agyamból kicsordulnának a szavak nedvei az orromon keresztül,

mint amorf Petri-csőveken, kicsapódna a leve,

ujjaimmal kenném a számba megint... újraívás,

hogy ne vesszen egy csepp se kárba. Na, hogy belenyaltunk a testpoétikába!

Látod....

Megérzi a gyökértelen, ha olyat talál, aki

A helyén van. Maradj!

Maradj csak magadnak meg sokáig itt,

És volt térek sorába oltsd magad még,

Ha olyan hűtlen kurvák is lettek mán a szavak.

Érzed az irodalmat, a mindig változót,

Nőstény az, de nem kell külön mondanom, milyen sűrű a posztmodern

Pinabozót, hisz azt kutatod és élvezed,

Erről mesélnek dilettáns angyalkák felé dagadó félholdjaid, ott,

Az elefántos (a csonttorony Babitsé, kérem), mosolygós szemeidben

Csintalanul csillog, hogy valódi desiré ez... sárközeli bogárvilág szószerelemese.

Azám, azám, te min(dentudónak nem nevezhető lelkes idegen)  
nem...  
Azt mondják, előbb járni tanulj meg, szompolyogni okulunk, és csak aztán,  
Talán rohanni, de  
Ha olyan jó volt szaladni veled, gombolyag nélküli kandúrkocogásban a posztmodern  
labirintusában,  
Hogy csak integetni bírtak a fásult aranykezek.  
Teleírnék egy papírlapot veled, hogy lássa, aki él.  
Azt mondom, a mondás kínjával,  
Ked-ködtem veled!  
Bolyongtunk PM-homályban,  
A határon iskola,  
E. P., a tolvajlelkű honában csak fehér doboz Buda,  
És mehetünk borbélyhoz, vagy macsósan kaffogni a nagy partira.  
Kemény az élet, megsebezhet a márkínállis nádas, ahol pethőfi józseffatilla szellem  
gézcsókolja hattyúk nyakát,  
de greccsók is csattanhat, ha nem elég az apuszi...  
És író nincs, meg a világ sincsen, tehát én sem vagyok, de köszönöm, hogy „talán”  
lehettem.  
Ha mesterem nem is vagy, ahogy én nem lehetek Margarita  
(egy plusztartozék íródott rám: töltőtoll, amúgy freudiasan véve),  
De a szavakban talán vagyok kicsit valami,  
Posztmodern optimizmus 4ever, b&tches!  
Szofivá vedlettem kicsit, látod: Lady Szófosó,  
Csak még egyet (de azt nagyon):  
Kívánok neked temérdek állatot: Aranyhalat, feledékenyt, ördögi goethét,  
Meg talán pár alerion madarat is, ami altatóth énekel. Vérpettyes katicabogarat.  
Szarvast a ködbe  
(bár arra nem mondhatom, hogy: „mert szarva van, nem festve” [gáncsoskodó agan-  
csok], de  
Végül is mindegy, hisz’ az ekphrázisznak is jutott hely... Szóféslés T-vel :D)  
meg derék verebeket. Sokat mindenből, hogy merengője maradj sokáig a megfogha-  
tatlannak,  
És örülj neki, mint a jóllakott kiskandúr.  
Én dúrban (Chopin nem vagyok), hát durván és őszinte módban köszönök mindent.  
Szervusz, Z., te bájos ember,  
Ha nem is épp pompásan, de... búcsúznak!

## Szerkesztői üzenet:

Ebben a rövid, prózai összefoglalóban három dolgot tartok fontosnak kiemelni (bár a hármas szám megjelenése kelthet mesei konnotációt az olvasóban, figyelmeztetnem kell a befogadót, hogy az alább közölt alkotásban nincs semmi mesés, sőt...). Elsőként ki kell emelnem a szerző kérésére aényt, hogy ő nem szerette volna kiadni, közszemlére tenni „verbális kínjait”. Másodikként hadd szögezzem le azt a tény is, hogy Fenyvesi Kornél eme „rothadt szólószólószemei” nem az esztétikai gyönyörködtetés, hanem az irodalmi traumakezelés céljából láttak napvilágot. A harmadik dolog, melyet fontosnak tartok a befogadók tudtára hozni az, hogy én (Fenyvesi Kornél alkotói munkásságának egyetlen,

nem épp gyakorlott, de annál lelkesebb szerkesztője) tartottam fontosnak azt, hogy a teljesség nevében belekerüljön Kornél kötetébe ez a lázálomszerű szövegonaglás is, mely véleményem szerint őszintébben ragadja meg a „nihil” életérzését, mint az alkotó egyéb, tudatosabb alkotásai. A töredékekből összeálló lírai villanásokat a szerző engedélyével („szemezz csak, de vigyázz, talán visszanéznek”) magam válogattam össze régi naplóból.

## Szívszilánkok

I. „Nekem a lelkem fázik.” (Jóanyám)

II. Zabáljatok! Rágódjatok mások nyomorán! Szívet lopni emlékekből, vért a szavakból úgysem lehet. Meddők maradtok, hiába minden, ha szándék, és éheztek. Papírt zabáltok, nem lelkeket, kutyák! De halljátok ezt a rángó mocorgást? Halljátok a sustorgó suttogást? Móricz és József forognak a sírjukban...

III. Égő csipkebokor... Ki az a bolond, aki beszélget vele?

IV. Sallang. Papírszemét. Nyomtatás. Bogarakat nyivít a gép a papírra. És mi örülünk neki. Mostan nagy-nagy tüzet kéne rakni! Talán akkor nem lenne olyan hideg.

V. Darvak

Darwin

Dartz

Ez ám jelent valamit! (Tristram Tzara sírkövére)

VI. Kinek mosolygok? (Magam sem hiszek magamnak.) És mit vigyorgok? Álmomban kitéptem a fogaimat és örültem neki. Zsákba tettem és ritmusra ráztam. Mint a persely, úgy csörgött. (A halálban biznissz lakik. Jó kövér, és madárfeje van.)

VII. Kollektív seggnyalás. Bájolgo helyeslés, selyemgolyó-cuppanású, gyöngyházfényű, jó nyákos kacajok. Nyakkendő-mondatok. Tisztelt és nagyrabecsült, azt hiszem, méltóztattam fekáliát bocsátani magam alá, hogy kifejezzem elragadtatásom. Folyékony, sűrűn folyékony meló a seggnyalás. Itt ez asszem, hivatás...

VIII. Nagyanyám azt mondta (nem kellenek kwa őzek, mert gonosz dolog ártatlannak lenni), pokolra jutok. Ott fogok égni, és ő az angyalok oldalán sír majd értem. De nem fog tudni segíteni.

Aszondom: Jówan, mama, legalább nem fog unatkozni!

IX. De most komolyan! Áll, kócos vénség, fúj a szél, köpenyét és tógáját is meg-meglebegteti (talán kivillan a vezérbot is). És akkor ég egy bokor. Ő meg örül. Don Quixote imádott volna!

X. Noé meztelenkedett. Fia megvetéssel szemlélte. Elkárhozott.

Az én apám részegen véletlenül levizelte a falat. Aztán hörgött valamit. Átok volt? Négy éves voltam, sajnáltam és félttem. Elkárhozom?

XI. Ha megcsókolsz 1et, akkor 1 vagytok 1 pillanatra? Vagy 1edül vagy mindig?

XII. Hogy mit mondanék magamnak, ha a régi énemmel összefutnék egy mágikusrealitás-ban? Fuss! Menekülj, amíg még tiszta vagy, addig szaggasd szét a világot, amíg a te bűnöd, mert, ha széthullik, csak állni bírsz majd. Tépd ripityára. RIPityára! Most még van erőd.

XIII. Szubmisszió level 99: Szeretem, ha lángoló bokrok parancsolgatnak nekem!

## XIV. Haza akarok menni

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

A láb megy, a homály marad.

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

Némaságra vágyom, de mindenben benne van ez az akaratos rigmus. Siettet, sürgöt, úz.

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

Hajt, mint a lovat. A viharlovat.

Szürkékék az ég. Felnyerít a busz ajtaja. Koporsófedél-csapódás.

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

És minden él, mozog, gyerekváll súrlódik a combhoz, és szavak mosódnak bele a rigmusba.

Hanasza lekadurok jemenni. ZasHaza távakakarok merázz ceszni. Tyiehaautza akobabuszrok meovnniá sztanyica.

És nem ad bizodalmat a fejhang. Újabb csattanás, a

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

Ismerős lépteim csak ezt a ritmust verik. (Hogy verne inkább engem valaki!) Felébrszthet a fájdalom.

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni. Hang: Ajtócsapódás.

Audrey Hepburn mosolyog a falon. A kávé valami megszokott. De teletömhetem a fülem zenével, vén cigány és angolul királynő, akkor sem hagynak békén azok a szavak:

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

HAM, HAM, HAM...

Felzabál, bekebelez, és én csak haza akarok menni!

A kedvenc buszsofőröm

sem változott, fix pontok. Azok jók. Talán az a kattogás elveszejthető, ha ezek köré tekerem a végét.

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

Szívárvány az ablakból... Nem érdekel!

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

Pinajelek az üléshezaton. Egyszer megmosolyogtatott, de minek...

Hazaakarok menni. Hazaakarok menni. Hazaakarok menni.

És leszállsz, és futsz. Nincs értelme és mégis

Hazaakarokmenni. Hazaakarokmenni. Hazaakarokmenni.

Könnyek vagy könyvek kellene?

Haza AKAROK menni. Haza AKAROK menni. Haza...

És (Hazaakarokmennihazaakarokmennihazaakarokmenni) belépsz a házádba.

Akad az ajtó a csempén. Sikoly. Sikolt a ház, hogy megjöttél. Örömeben?

(Haza akar...) Látom a szőnyeget, amit anyám annyit síkált sóhajtozva,

Négykézláb, mint a kutya és csak szidott. Zene. Zene kell. Bohém rapszódia. Feltekerem...

(ok menni...)

Kefélni kéne,

Talán az segítene, kiűzni a hajakat, verőereket, mert

Ezt a házat behálózza. Átítatja az, hogy pont

Az nincs itt, akitől otthon volt ez a ház.

(akarok menni)

Mindig hiány a tér.

És a vázát nézem, az indamintásat, amelynek

Úgy örülve volt, hogy lett, mert szép,

Szép a hallba, ami csak kripta. Szép...

Hátraarcot csinállok. Sikolt a ház. (Vagy én?)

Elindulok, mert

Haza akarok menni. Haza akarok menni. Haza akarok menni.

De nincs hova.

XV. Halló! Peti? Megvan még az a kulcs, amit a Jézusiskotú kaptá? No, no az! Hozzad! Asszem, ee kéne engem zárni.

XVI. Ha az egyik fej azt mondja: „Szép az élet!”, köteles a másik meghazudtolni? (Vagy az illúzió édessége maradhat. Maradhat? Hamisságpralinét szopogass, amíg epe lesz belőle! Élvezd! Élvezed?)

XVII. Mind1... de nagyon....

XIX..... (na ezt elemezd!)

## Szerkesztői megjegyzés:

Egyszer komoly veszekedésnek tetsző szóváltásba bonyolódtam egy önmagát bizonyára kedvesnek gondoló ismerősömmel arról, hogy miért is tűröm meg Kornélt az életemben. Ez a bizonyos ismerős gyözködött, hogy egy emberroncsot nem érdemes pátyolgatni, hogy az olyan kreatúra, mint amilyené Kornél vált, csak lehúzza a magamfaját. Bizonygatta, ez a "kedves barátom", hogy ő, bizony, megérti, hogy sötét dolgokon ment át 'az a fiú'. (Amúgy, soliloqui-szerű kiszólás keretében kérdelem: Megfigyelték már, hogy ha valaki empátiától kiváltképp túlcsondulón nyilatkozik meg egy olyan személyről, akit valójában rühell, akkor névteleníti azt?) Pszichológiai kezelést javasolt, azaz azt, hogy én bízzam Kornélt a 'pszichomókusok'(ez is egy kornélizmus) gondjaira. Tájékoztattott az a drága ismerősöm (akit oly mértékben érdekel a sorsom, hogy azóta sem láttam), hogy lakótársammal nincs valami rendben és addig kell az ilyentől megszabadulni, amíg még lehet. (Ironikus kikacsintással kérdelem én: Hát, ugye, milyen nagyon kedvesek és gondoskodók ezek a derék emberek?).

Tudom, hogy Kornél semmiképp sem tekinthető az épeszű individuumok kategóriájába tartozó egyénnek. Fura figura, és ezt ő is tudja. Néha kicsit nyomasztó s néha valóban kavargó benne egy olyan mély sötétség, amelyentől mások sikoltozva menekülnének, de Kornélnak szerencséje van (Sors bona nihil aliud... Szerintem Zrínyi sem dobná ki az egyik lovagtársát, ha az küzdelmet vívna a feketesége szörnyei [török ördögei] ellen). Ha a lakótársam nem harcolna, csak hagyná, hogy elárassza a lelkét az éjszaka, talán megszívlelném az ismerősöm tanácsát. Így viszont világitótorony leszek, amíg csak szükséges. Gondolja bár magát Kornél akármilyen gyengének vagy szálnalmasnak is, én

hiszem, hogy hamarosan kievickél a maga Styxéből. Ráadásul kis barátom engedelmes. Mondtam neki, hogy az írás segít lenyugtatni a fekete lélekvihart.

A következőkben Fenyvesi Kornél egyik olyan versét olvashatják (Igen, Önök!), amelyet egyik kiborulással fenyegető elmeviharzása közben vetett papírra. Lakásunkban Kornélon és rajtam kívül még öt ember lakik, s egyikük nevetése a legintenzívebb eufemizmus-kényszer mellett is, mondhatni, rosszul hatott Kornélna. Írt. Írt, mint egy tollal harcoló vitéz. (Két helyen is átszakította a hegygel a papírt). Nehéz volt kibetűzni kézírása kavargó sorait, de milyen tanár lennék, ha nem boldogulnék a macskakaparással? Hiszem, hogy a kornélkparás kijuttatja bolondos kis vitézemet a feketesége csapdájából. Sőt, nem csak hiszem, tudom is.

## A nevető

Néha olyan ingerenciám lenne megölni valakit.

Eltakarítani a zavarót, azt, aki a belsőm feketeségét felkavarja. Nem hallod a pengéhangú leveleket, hogyan kavarnak, te?! Nem hallod, hogyan verdesnek a múlt megtört percei? Nem hallod a józan ész, milyen elszántan karmolja a hideg falakat?

Hol az agyfasztornádód? Hát neked nincsenek halott gondolataid?

Megtenném...

Kedvesen mosolyogva mennék oda hozzá, mielőtt...

És minden nyugodtan menne tovább. A szegény fiú csak nevetett. A nevetése fáj nekem, de neki fáj-e a késem, végképp nem érdekel...ne!

Nanenáné. Nanenáné. Nínananna...

Csak játszom, halált játszom. Csak így magammal, magamban.

Danse macabre ropog a talpam alatt vagy bennem. Lehet fekete a köd?

Jajmá! Néha úgy tudok fájni és ölelés sehol, csak... csak... csakcsakcsak... fájó, vérvő szárnyú mentálkeringő. Ép eszem szalad a vérszagú szobákban. Lerágott hold. Pusztulatpolka rágja az idegeimet. Magányos piruett viharom szemében.

Csak maradj nyugodtan.

Mély lélekzet... szinte szakad.

Íme, egy gúnyos mosoly magamnak, és meine Damen und Herrn mi damse i mesieaur:

jár a keksz, de az is biztos penészes... Hogy fullannék meg tőle!

Néha olyan sajtó élni.

Emmeg nevet. Mért nem érti?

Yorick, Yorick, merre jársz, hogy Godot verjen meg?!

Nevet csak, mint a gyerek. Megütném, és nem érdekelne, kire ütött ő.

És még mindig!!!

Hát a te szekrényedbe tényleg csak ruhák laknak? Hol a rothadás belőled? Hol a kielégítetlen vágy, a sorvadás bizonyossága?! Hol az ismerős sikoltó szellemzöngék a gyöngyhangpergetős vígságodból?

Csak a néma düh öleli a zöldszemű szörnyet bennem

Halálos ölelés és jeges tavasz virul. Vagy vonyít? Hallod-ë?

Lesz valaha jó még?

Ölés... csak ez a rövidke szó marad.

A fal felé fordulok, némán sikoltozok kicsit. Azt, igen, hóha, hóha, hóha, hó, pusztítani volna jó.

Vérmedve lennék. Vörös méz lenne a jókedvtől édes véred...

Érős leszek... talán holnap. A nevem is átok, 'keménynek lenni, mint a szarv'.  
Szar...

Az egész élet nevet.

Gyere már, Csend, öreg barátom! Mi van, Semmi, hogy teccünk nemlenni? És te is, fehér ruhás vén Kaszás, hörögj nekem egy balladát.

A lepedőm frissen mosott, fordulj be és esti szél nem ér itt, régmúltak holt mezején. Eljön a tündérkirály ezért a kacagó kokotért?

Emlékek... takarócafatok... oh, démonjaim, melegítsetek! Ha jéggé öleltek, azt se bánom én. Csak alszom, végre, s majd igenis álmodok.

És tiszta truccból tudat alatt megölök valakit ma éjjel.

Fázom... félek... éhezem...

És víg véred szomjazom.

## Éjszakai Kornél

Arra ébredtem, hogy egy idegen kéz van a bal mellemen. Félálomból ébrenlétbe szökent a tudatom menten, és döbbenettől elkerekedő szemmel néztem a városi fények félhomályában a jelenséget. Csak tárgyilagosan, hiszen a riadalom nem a józan ész barátja. Alváshoz viselt pólóm anyaga sejtelmes ráncokba ugrott, ahogy az a forró tenyér mohón simult rá a puhaságomra, mi több, azok az ismerős-ismeretlen hosszú ujjak szinte kapaszkodtak bele. Belém.

Ahogy azt a magas fokú intimitás kategóriájába tartozó gesztust végző kezet néztem, megállapítottam, hogy minden kétséget kizáróan Kornél az a zavargó végtag. Fejemben visszhangzottak a lakótársam pajkoskodó megjegyzései, amikor szűkebb vagy mélyebb kivágású felsőkben látott engem együtt töltött hónapjaink alatt ('Ejha, de megcsöcsörésznelek, te lány!', 'hát, neked se a szemedbe fognak nézni, Kornikám!', 'te hogy bírsz figyelni a világra, ha ilyen csudi csecse ütközőid vannak, hē?'), és Kornél szavai perdültek elő a nyelvemről is. Megfertőzött szavajárásával, az a kis bolond!

– Az úgy ám stabil... – mondtam bele zavaromban, közös szobánk csendjébe, majd Kornél bolondériáiakor alkalmazott kedvesen fenyegető tanítónéni-hangomon hozzátettem: – Látom, túl engedékeny voltam veled. Ejnye!

Akkor követtem el a hibát, amikor léleksajgós éjszakai egyikén megengedtem Kornél-nak, hogy átmásson az ágyamba.

– Félek... – mondta akkor. Fehér volt az arca, kitágult pupilláitól kedves szürkésége helyett mélyfeketének tetszett a szeme. – Szígyellem, mint a kutya, aki hetet kölkedzett, de félek. – Remegett, és olyan kiszolgáltatottnak láttam.

Olyan volt, mint kandúr az esőben, saját belső kínja zivatarában. Megtagadhattam volna tőle a közelséget, de ismerem már őt jól. Abban az esetben csak forgolódott volna, aztán járt volna föl-le, kék LM-mel a szájszegletében, aztán a hűtőből előkerült volna a tengerészideg-nyugtató, és csak aztán merült volna idővel siskaszagú álomba, hogy aztán nyüglődjön napokon át.

Az egyszerű, kivételes alkalomból aztán lassacskán szokás lett. Mint makacs kisfiú, olyan természetes magától értetődően menekül újabban mellém, ha baj van. Alszom, nyirkordul a vén matrac és Kornél már meg is érkezett. Sőt, ha éjszakákba nyúlóan tanultam az íróasztalomnál, néha hátrafordulva láttam, hogy Kornél mélyen alszik az én ágyamban. Azt mondta a szag miatt. 'Otthonszagod van'. Ezzel kenyerezett le.

Nem is volt nagyobb bajom a dologgal eddig. Jóban vagyunk, mi ketten, furcsa, de kedves barátság a miénk. Ilyen arcátlanságra azonban nem volt még példa, Kornél keze

(vagy egyéb testrésze) még sosem tett olyat, ami barátságunk határait megerősöskolta volna. Harag növekedett bennem, s nincs veszélyesebb a végtelenül türelmes ember haragjánál. Testem, minden porcikája megfeszült s 'Mit csinálsz már, te szerencsétlen?!' - t akartam belekiáltani kicsiny szobánk álmos csendjébe, de csak egy csattanó 'Miccs...' - re futotta. Ugyanis nagy haragomban ekkor jutott el tudatomig, hogy a nyakamat birizgáló fuvallatokat kísérő doromboló hang barátom horkolása. Mondtam Kornélnak nem egyszer, hogy ha mélyen alszik, olyan ritmikusan zöngés a légzése, mint holmi elszánt sündisznónak vagy exhibicionistán élvezkedő sátáncicának.

– Hát még álmodban se hagysz nyugtot nekem? – Sójajtottam halkán, mielőtt az akaratos végtagot kicselezendő a paradicsomi kígyót is megszegényítő sikamlós találékony-sággal Kornél felé fordultam. Azt gondoltam, hogy egy forró tenyérrel gyakran sajtó hátamon még elboldogulok s kevésbé zavarba ejtő pozitúrába csusszanok, ha arccal fordulok barátom felé. Tévedtem. Az élet fekete humora még a városi fények krémes félhomályában is kavargó párosunk körül. Ilyenek vagyunk, na!

Ösztön? Hiánypótlási viszketegség? Közelség utáni vágy? Nem tudom, mi hajtotta álmodó ágytársamat, de egyszeriben olyan hévvel bújtatta arcát a mellkasomhoz és annak lágy tartozékaihoz, mintha meg akarta volna fojtani magát velem. Aztán elernyedett férfias-fiúteste, és forró sóhaja melengetett engem.

– Jaj, de kis elégedettek vagyunk, mi? – mondtam kínos zavar szülte gúnnyal. Ha Kornél nagyon mélyen alszik, vékony ajkai kinyílnak, mintha ámulatba esne a szokatlan nyugalomtól. Most is ez történt, mire én gunyoros elégedetlenségemben közöltem Kornéllal: – Ha összenyálazod a felsőmet, te mosod ki – majd kezem vált saját árulómmá.

Tudattalanul Kornél félhosszú hajának simogatásába kezdett a jobbom, ahogy olyan kicsinek és sebezhetőnek látott barátomat néztem. Álomképektől meg-megrezdülő szemhéjain és hosszú pilláin akadt meg egy pillanatra a pillantásom, majd makacsságát híven tükröző sötét szemöldökein csúszott a tekintetem a fülére (amit utál, ha mások piszkálnak), majd borostától férfias arcélére és markáns arisztokrata orra árnyékában elernyedett ajkaira. Eszembe jutott kornélos vigyora és a jobb oldali, kicsit kiálló szemfoga. – Te vámpír, te – mondtam ennek a nagy gyerekeknek, akinek a párnája voltam azon a bolondos éjszakán. – Szentelen korcs vagy, basszameg. – Játékos haraggal vettem tudomásul, hogy Kornél verbális mocska átszívárgott a szókészletembe is.

– Ott vagy még az elszórt szavaimban meg a gondoskodó gondolataimban, mint egy sosem kívánt kistestvér, vagy a talán rejtelveibe vesző jövendő gyermekem, felelősségem, bánatszágú örömet hozó felem vagy nekem.

Benne vagy a szobámban, minden ledobott zokniban, összegyűrt papírosban, koszos tányérban, minden dühödtt kifakadásban, hang vagy a csendemben, rigó vagy egy náladénál hidegebb fajta élet kalitkájában.

Rólad mesélek másoknak és hallgatom a szádból előcsobogó történeteidet. Teljes szívvel figyelni, melletted tanultam meg, mit jelent. És a türelmem is erőre kapott általad. Érthetetlen rokonlélek, idegen testbe olva benned a titkaim. Te...

Zavargó hontalanom, anyátlan bolondom...

Te kis alangyár, belém szűrődsz lassacskán, látod...

Idővel az éjszakai percek olyan képlékeny jószágok, hosszú hajam tincsei Kornél arcába hullottak, s lábaink octopusként tekeredtek össze a paplanom alatt. Légzésünk ritmusa összehangolódott, bujdokoltunk egymáshoz a kedves, titkos otthonosságunkban. Utolsó éber pillanatomban, barátom karjai közt szorított önkéntes alapú szeretetrabként, közös melegségünkben olyan érzésem támadt, hogy ha elalszom, eggyé olvadunk a sötétben. Néha minden sötét, és csillagok helyett múltpettyek szikráznak fel olykor-olykor. De Kornél általam nyert nyugalmának hála: nem féltem.

lányok előre :D

Nana, mer' kiva hídgy  
vót, basszámgy? Nyitra a  
legszélesebb város széles e  
vidéken

KÉPZAVAR??

LOL (vmi  
hibás fajta  
lészámú)

Őszi est, (te és én)

UNALMAS??  
EN??  
Te vagy  
unalmas!

Egy fiatalember ment a sötét utcán, feltűrt gallérral. Elhaladt a vak kirakatokkal ásító,  
kopott üzletor mentén, ahogy az őszi ködszítalásban haladt. Vállig erő barna hajába bele-  
belekapott a szél, lépegető ifjú a szürkületben. Unalmas, szokványos jelenség a nyitrai  
állomás felé vezető macskaköves, szűk utcában. Hamar elvesztettem az érdeklődésemet és  
ismét kopottszürke borítójú barátom világába merültem. A törzshelyem bőrfotelébe és a friss  
könyvzsákmányomba merültem. A sorokból tér-idő, léttelen létezők kerekedtek. Emlékek, egy  
érdekes, betegesen bájos kapcsolat késse és sárga nyakkendővel és a dohányfüstös  
kávéállatban nagyvárosban bolyongó múltkereső lettem én is amikor ismeretlen ujjak téptek ki  
képzelt vándorlásomból. Szó szerint hosszú, formás körmű ujjak martak bele a nyomtatott  
szavak sorába, ahogy valaki, őszinte felháborodásomra, felülről megmarkolta a kezemben  
tartott, nyitott könyvet. Kétféle Freud? XD Jajj, de kétféle vagyunk?

Tényleg úgy  
nizté ram,  
mint egy  
retardált?

- Esti Kornél? - Hallottam, de döbönt, álomból felriasztottak értellenségével alig jutottak  
el hozzám a szavak. - Faszagyerek az, nem hiába a druzsám! Ezt olvasod? - Keresett velem  
szemkontaktust a fölém magasodó, 183 centiméternyi, szürke szemű zavarágas.  
- Nem, csak a képeket nézegetem... - Vágtam rá olyan maró szarkazmussal, amilyen nyers  
változata csak mindig oly pedánsan udvarias eném kitélt. Épp valami olyasmi készülődött  
bennem, hogy 'tessék az olvasó embert békén hagyni!' vagy 'anyád nem tanított meg, hogy  
idegenek könyveit nem fogdossuk?!', amikor a fiatalember félcsendülő harsány nevetésétől  
megugrottam.

Sok mindent  
elérhecc,  
ha nincs  
szügyenérzeted  
/Dancsó/

- Jól van! Nagyon jól van! - Rikkantotta, ahogy engedély nélkül, naiv természetességgel  
leluggant az asztalomhoz állított, az enyémmel szemközti bőrfotelbe. - Az ízlésed könyvek  
terin teccik és humorod is van. Mi barátok leszünk!  
-> És ezt te így eldöntötted? - Felfelé ránduló szemöldökeim reményeim szerint lekezelő  
kérdőjelet formáltak. - Nem... (inkább meglepettnak látszóval "riadt, kedves lány a szürkületben")

Fütyög  
meg vagy  
mi van?  
LOL

- Persze! - Vágta rá azzal a zsenge szakállal keretezett, széles, komélos vigyorral, amely  
olyan ragadós volt, mint a gazdája. Arcvonásokba és felhúzott vállakba oltott szigor akartam  
lenni, de menthetetlenül kiestem a szerepemből. Azt hiszem a szájszögletemet megrebbenítő a profidón  
mosollyal írtam alá a láthatatlan paktumot. - Szóval, barátném, most lettem itt diák... Mámint  
nem itt ebbe a kávézóba, de amúgy nem is lenne rossz, bagóztatva kávézgatva falatozni  
a tudást. A Ty a Ja nagyon stíl név, nem? - Elismerően biccentett. - Na, most lettem elsős,  
magyar-polgári szakon. Egy hónap, hogy elrepül, baszd! És sokat vagyok egyedül. Nem  
ismerek sok embert, nem is merek bódog boldogtalannal haverkodni. Érted... Látni szoktalak  
a könyvtárban.

TAGADOM?  
Nosom kezim?

- Mily meglepő! - Ironizáltam, de elveszett az éle. Azt hiszem, az a szürke, naiv  
lelkeseéstől csillogó, sötét pillájú szempárja bűvölte tartaléklángra eredendő paranoiámat.  
Meg hogy az egész fiatalember áradt, csobogott, csillogó csalafintán. Akaratom ellenére  
belemosta magát az elmembe. Furcsa volt... és szép is volt az egész. Azt hiszem ez kedvenc  
vegyületem, mert valahogy természetes. szemmel vertelet agyon? :D

TRUE?  
(Bár...  
Hannibal  
lecker is  
olvasott :D)

- Aki a könyveket szereti, rossz ember nem lehet. - Kényszerítette pajkos ragyogásba  
a fiatalember arcát széles vigyora. - A virágot meg tartsd meg, szarosz! - Heherészve nézett  
körbe. - Te, de te olyan okospofájú vagy. Öreganyám szokta így mondani. Szóval, mondjad  
mán mit kell itt egy atyámfia farkasnak tennie, hogy kaphasson egy kávét? - Ám mielőtt  
válaszozhattam volna, újabb kérdés perdült elő újdonsült "barátom" vékony ajkairól. - Mi  
a neved? Nem tudom a neved, hogy segíts nekem, hogy megtalálj, ha keresnél? Na, hogy  
híjnak? (nem is beszéltek DE, bocsi?)  
- Kornélia. Lomboš Kornélia. - Nem akartam James Bond-osat játszani, csak valahogy  
automatikusan asztaltársam meggondolatlan, szabad áradásának gátjává feslettem. Mint  
a virág, udvariasan folytattam: - Lágyítójellel írom a nevem, ha valamikor le kéne írnod.

KÉPZAVAR?  
A virág udvariattal mel bájos  
más képp gyom?

MÁRKCSÉNY?  
(az a tilhipeolt  
izé a nevedbe...)

gátló tényező  
vagyol? (hehehe)  
LOL

MÁKKESENY és ma' megint itt van  
(kecskehángi eseresnyge...) zenesen írillek;  
lehet h én is Fenyvesi kezek :D

Huhú? Mer' az zím  
sotát ér? XD

Döbbsen nézett rám, de nem lepett meg. Magyar ajkú, ráadásul magyar szakos létemre nem hungarizálom a nevemet? Hát az meg hogy lehet? Hányszor megkaptam, hiszen akkor, találkozásunk tér-időpillanatában én már egy bakalaureátusi diplomával a zsebemben, negyedik évemet terveztem egyetemi iskolapadban tölteni. Már nyitottam a számat, hogy újra elmeséljem a fordított háztető történetét az „s“-em felett, amikor...

Elhitttem?  
Nem hittem  
el...

A nőket  
meg kell  
lepni  
önmagunk-  
kal? →  
→ jó tenni!

-Csak viccelsz! - Nézett rám hitetlenkedve a fiatalember. - Nem lehet ez a neved! Nem hiszem el! - Nem tudtam megkérdezni, hogy érti, mert hirtelen elragadta a földön, lábaim mellett pihenő kézitáskámat, de oly hirtelen, hogy tiltakozni sem győztem. - Nyugi, nem lopni akarok, de ezt nem... ilyen nincs! - Habogta, ahogy táskámba fúrt. Úgy megdöbbenett, hogy hagytam neki. - Látom kő az opcsánszkidót! - Hadarta elkerekedett szemmel és valóban, mindig rendezett pénztárcám irattartójából húzta elő a személyazonosságimat. - Ilyen nincs! - Szorította vékony hosszú ujjait szájára. Hirtelen, nagy, szürke szemei még inkább elkerekedtek. - Beszarok. Tikkokooot! Még egy napon is születünk, basszameg. Bááár, anyám aszonta, nekem két nappal korábban kött vóna gyűnnöm, de valahogy nem akaródtam kibújni. Csoda? Amilyen dolgok mennek ebbe a világok legjobbjába... Meg akartam várni, hogy Justin Timberlake-vel szülessék egy napon. Szexiting nagyon! De Te... Te, de ez hihetetlen. EEEz nagyon ott van! Minket a sors hozott össze, baszd! - Ekkor fejét finoman csóválva felém nyújtotta kezét. - Csak, hogy értsd, mit bomlok itund: Fenyvesi Kornél vagyok, a kisasszony szolgálatára. Hát így kezdöttünk el.

Az év más p  
(én csak  
talányos  
vagyok, néhip)

True.  
(Látnád az enyjmét -  
- látnád is... "Nekem  
kősz kell nem bírom a  
rendet")

Nem. Dízto  
tuttam ma' akkor,  
h. baj les.

Kezem vastag  
ott, ahol kell???

Milyen hülyén néz  
ki így nyugtatósbó  
(opcsánszki, no?)  
☺

Amma' biztos p.p.p

Gyors vagyot :D  
Villám Kornél  
Késsem Korné  
(vagy a karalam,  
így mosma' nem  
annyira tudom)

Mind  
eevan a gyerek,  
ha jáccik :D

A zöd izéhez (és igenis zöd, mert kosztolányi, jah)  
Cím: Végezet,  
így a végeire,  
mert így az igazi  
avagy az ok, hogy miért nem én, Fenyvesi Kornél  
(a melyen titulelt olvasok szolgálatára) végzem  
a korrekt ÚR-ét (mert itt én multoittattam végzem (Am  
még mindig Kornél), 2017. május fszomtuaggyzhngedi-  
kán, 4 pohárkával a szurveredemben (bte az alkohol  
esszem jót tesz a bizársomnak :D)) Meg azért  
is, mert a buli fogalma oly relativ, ha az  
ember legjobb barátja vigyáz az emberre (rdm)  
és irodalom szerető mind 2 ten.  
A flow legyen veletek XOX